

På tur til den fantastiske og eksotiske jungle-Ø Sri Lanka.

En turbeskrivelse fra en super safari- og oplevelsestur.

I ugerne op til afrejsen fulgte jeg vejret på Sri Lanka nøje, for jeg havde set på DMI's hjemmeside, at november var øens mest regnfulde måned på året. 400 mm nedbør i november måned fordelt over 17 dage var gennemsnittet angivet til. Egentlig syntes jeg ikke, at det lød lovende for en god fotosafari! Men da vi landede på øen, skinnede solen heldigvis, og det gjorde den hele resten af turen. Vi erfarede dog, at det havde regnet konstant i tre uger før vores ankomst, så de 400 mm og de 17 dage var heldigvis overstået © Godt super – så tager vi afsted.

Vel ankommet til hovedstaden Colombo, drog vi hurtigt afsted mod vores første mål regnskov reservatet "Sinharaja", hvor vi skulle bo på det fire stjernede hotel "Sinharaja Rainforest Ecolodge" – som er beliggende i regnskovens udkant og i 1000 meters højde.

For at forcere de sidste kilometre måtte vi forlade vores komfortable bus, og stige ind i nogle mindre køretøjer, for adgangsvejen var smal, stejl og sine steder – ganske snoede. Det ene af vores nye køretøjer havde næppe kunne køre ret langt på de danske veje, før det var blevet opbragt, og nummerpladerne pillet af. Men vi var jo på eventyrøen, så her var alt nok "tilladt".

Da vi kom frem til lodgen (som er beliggende på toppen af en høj skråning, som udgør en lysning i selve regnskoven), viste der sig et flot syn ud over regnskovens trætoppe, og nogle karakteristiske containere stående på høje ben. Containere der viste sig at være overnatningssteder, og ret så eksklusivt indrettet.

Urskoven vi ankom til var dejligt frit for myg, men til gengæld "hersker" et andet blodtørstigt og blodsugende væsen – iglen. Især om natten er der 1000-vis af igler på bare ganske små områder. De er over alt, og det er meget svært, ikke at komme til at give blod til nogle af dem, selv på trods af påmonterede "igle-sokker", som er en knæhøj sok det trækkes ud over strømper og bukser, og som snøres under knæet.

Iglen er en lille "sag" på ca. 12 mm, som forbavsende hurtigt vokser til et "monster" på 6-7 centimeter og med en diameter der er mindst 50 gange tykkere end da den "hokede" sig fast på sit offer. For en fra holdet tog det 1 ½ time, at stoppe den efterfølgende blodstrøm, da *uhyret* blev fjernet. Vor ellers ganske spændende nat-tur bestod meget i, at lyse på bukseben med den medbragte lygte og børste de små hurtig arbejdende blodsugende væsner fra for som små "taphaner" at connecte til vor kroppes pulserende blodstrøm.

Sinharaja er noget af den sidste ægte jomfruelige regnskov, der er tilbage i Asien. Den blev i 1982 erklæret for bevaringsværdig af UNESCO. Den indeholder 50% af Sri Lankas endemiske arter, og et hav af forskelligartede fugle. Et mekka for en fugle-elskende fotograf – problemet er bare, at i en regnskov med tusindvis af levende væsner, ser man dem bare ikke for bart løv, lianer samt stor og småbuskede trævækster. Så det er ikke der, man skal hente sine fuglebilleder. Men lyden og senariet i skoven er betagende og storslået.

Turen fra Colombo til Sinharaja var meget anderledes end jeg havde forestillet mig. Straks efter at vi forlod hovedstaden, var vi i junglen, og den blev ved lige til vi nåede vort mål. Vejen snoede sig igennem den tætte bevoksning, og når der kom et hus, var der udskåret en lille plads til det i den tætte grønne væg. Når vi passerede en by, var det ligeså. Ofte var hvert enkelt hus placeret i en lille rydning, kun få steder hang de ryddede områder sammen og udgjorde en helhed. Flere små men ikke altid sammenhængende rydninger udgjorde så en lille by, som nærmest kun strakte sig langs vejen. Lå et hus bare ganske få meter fra vejen, forsvandt det i den alle steds værende tætte bevoksning. Sådan var det hele vejen til Sinharaja, og sådan var det også videre der fra. Det må siges, at den del af landet jeg var igennem, nærmest var en stor jungle.

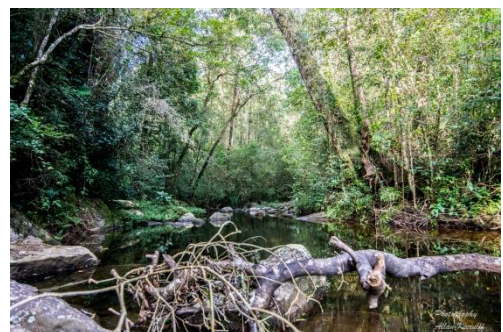

Vi havde to overnatninger på den spændende og meget særprægede Sinharaja Rainforest Ecolodge, der som nævnt var placeret i en stor lysning, hvis skrænt skrånede stærkt ned mod skoven, hvilket var grunden til, at der var høje ben, under de flot indrettede beboelsescontainere, og som gav os en god udsigt over den store lysning.

Dyremæssigt var regnskoven ikke den store oplevelse, men den havde andre forcer. Vi var bl.a. på natvandring, hvor vi kæmpede mod de (især) om natten allesteds værende igler, vi hørte nattens dyr og deres spændende og utrolige lyde fra den omgivende helt mørkelagte jungle. Og så var vi på en for mig "oplevelsestur" til et vandfald et pænt stykke inde og nede i regnskoven. Turen gik ad en meget smal og ufremkommelig sti helt omsluttet af skoven. Og den var ganske fyldt med glatte rødder fra den utrolige vækst, der omgav os. Vi var fuldt og helt opslugt af den spændende regnskov.

Jeg var godt belæst med to kameraer hængende i en sele fra hver skulder, og en rygsæk med diverse fornødenheder til værn mod en mulig regnbyge, samt den uundværlige drikkeflaske. Den var ikke tung, men besværlig at få under lianer og andet nedhængende grenværk. Da jeg samtidig skulle koncentrere mig, om ikke at træde forkert mellem de mange glatte rødder, med mit ikke endnu helt pålidelige venstre ben (som endnu ikke er til at "stole" helt på efter den sprængte akillessene i februar måned). Et forkert tråd, og jeg kunne måske blive gangbesværet på resten af turen.

Vi nåede efterhånden frem til den øvre del af floden, og en lille lysning, der virkelig præsenterede regnskoven på umanerlig flot vis, med det gennemløbende først roligt glidende vand, og lidt længere henne det voldsomt brusende vandfald, træer med lianer som filtrer det sammenhængende løv tæt sammen til en både sammenhængende og alligevel brudt grøn "væg" – en smuk lille oase i dette tætte grønne vildnæs.

Her fotograferede vi, og næsten alle fik støvlerne af og fødderne i det svalende klare svagt strømmende vand, og oplevede et sandt "overfald" af små fisk, som nippede hud og skæl

fra de vand-placerede fødder – til stor fornøjelse og under glade udbrud fra det meste af selskabet.

Mine fødder var nu ikke i vandet, så jeg fik mig en snak med vores lokale guide, som viste mig, at vi nu skulle over floden lidt længere nede. Det skulle foregå først ved at ballancere på en lille smalle og glat stenkant lidt over og langs vandet. ”**Kilppekanten**” gik hen til en ”overgang” over floden, som altså lige var et hop fra en glat bred til våde sten og videre til en lige så glat bred – lige noget for mit ganske upålidelige og ”lumske” venstre ben. Et svigt fra det var lige med en tur i baljen med begge kameraer, linser og meget andet godt grej – slut på fotografering, slut på fotosafari, som allerede på dag to pludselig ville blive til en ganske almindelig ”kikke-kikke safari” = ikke så interessant for en ”fotograf”.

Tærerne afkøles og pilles

På den tilsvarende tur året før, havde min gode ven Per, på dag tre taget et ufrivilligt ”bad” med kamera og hele molevitten, så resten af turen for hans vedkommende, var en blandet fornøjelse. Hans fornøjelse kom så, da han kom hjem, og skulle købe nyt udstyr. Men det er en anden historie.

Således var både mit grumme upålidelige ben og hans ufrivillige badetur i mine tanker, da jeg blev præsenteret for vores videre færd. NEJ sagde jeg – jeg skal ikke over der – jo sagde guiden – nej sagde jeg. Men jo sagde han ubøjelet og fortsatte – men jeg skal nok holde dig i hånden. BAAAAA tænkte jeg - kan et absolut altid selvhjulpent og selvstændigt ”mandfolk” som mig tage imod, det at skulle holdes i hånden, for at komme forbi en stump klippehylde og en sølle lille bitte bitte flod. Det er kun noget for kvinder og børn (på min vandretur i Peru, små-grinede jeg ofte inden i mig selv, når jeg så på, at kvinderne ofte blev holdt i hånd (*af den lokale guide*) over de træstammer, der udgjorde overgangene. For mit indre øje, så jeg *lysende klart* – **nemesissen**.

Men ja – sagde en ganske fornuftig stemme inden i mig (en stemme som jeg absolut ikke kendte). Det kan du godt tage imod – de andre har tærerne i vand, og ser det slet ikke. Og du vil godt ned til bunden af vandfaldet – og så er du jo trods alt efterhånden blevet en ”gammel mand” (her skulle faktisk ha’ stået ”en gammel gammel mand”, men det nægter jeg ganske enkelt at skrive).

Jeg kom langsomt hen langs den glatte klippekant med mine to kameraer hængende i stropper fra skuldrene og rygsækken på ryggen – ”hånd i hånd” med min nye Sri Langkanske ven. Hø Hø det gik, men nu skulle jeg over floden fra glat kant til slimet trædesten og endnu en glat kant, Pers vandtur stod lysende klart for mit enlige inderste øje, og jeg sagde endnu en gang, *skal jeg over der*. Ja sagde min nye ”ven” – men jeg skal nok tage det største af dine kameraer og holde dig i hånden. Ja ja jeg måtte tage imod hjælpen, for min ”følgesvend” (mit upålidelige venstre ben) stolede jeg absolut ikke på. **Jeg** lagde låg på min mandige stolthed, **jeg** tog hånden, **jeg** afleverede mit kamera, **jeg** kom over. Det største psykologiske nederlag i mit liv til nu var indtruffet, handlingen var gennemført og overstået. Jeg indså at, nu forestod en tid (kort eller lang), hvor dette psykiske chok

Noget af den smalle farlige klippekant

skulle bearbejders og forhåbentlig overvindes. **Nu kunne det ikke blive værre** (jeg skulle bare vide – men gjorde det heldigvis ikke).

Vi fortsatte af den smalle overhængte rodfyldte og glatte junglesti, som nu gik virkelig stejlt nedad. For stejlt i forhold til min svigfulde venstre del af gangapparatet (tænkte jeg ganske kortvarigt) – stemmen i mit hoved kom igen (denne gang lidt ironisk – fornemmede jeg), jeg hørte noget om, at der bliver jo også en opstigning. Men lige nu masede jeg på med at holde balancen og komme ned stående på benene, så måtte stemme og tanker om en opstigning komme senere.

Undervejs ned havde jeg en god hjælp fra min ven den lokale guide og den ene af vores turledere Helle Olsen. Helle havde i øvrigt tidligere på turen fortalt mig om, at hun og hendes kæreste (vor anden turleder Uri Goldman) ikke helt sjældent diskuterede, om hvem der skulle bære den tunge del af deres kameraudstyr, når de var på tur. De insisterede begge to. Helle har rejst verden rundt næsten hele sit liv, og båret sin (ofte tunge) udrustning selv. Uri's protester om, at de lokale opfattede ham som et "pjok" når han lod en "dame" bære det tunge, blev ikke altid taget til efterregning, så Helle tog også sin del af slæbet af store tunge linser.

Vi nåede frem til en fantastisk plet nedenfor vandfaldet - et meget smukt og betagende syn af det faldende brusende vand, omkranset af den tætte regnskov. Vi fik fotograferet og nydt det flotte skue, men min ny-fundne "ven" sagde nej, da jeg var på vej ud hvor det flotteste og mest spektakulære billede kunne tages – tænk på dit ben sagde han *smilende* (men med vægt i stemmen), stenene er meget glatte lige der – og så blev der ikke noget af det foto for Allan. De unge fik det på deres "spændstige gummi-ben" – jaaa tilværelsen kan være ganske lunefuld og ind imellem med et stænk af uretfærdighed.

Så skulle vi tilbage til start igen, de yngre spændstige (*gummi-benene*) var allerede ude af lysningen og på vej op ad stien, før jeg fik set mig om, var de faktisk væk. Så mig bag efter - Op Op Op af den glatte rodfulde sti gik det, med alle de tværliggende grene rygsækken skulle under.

Min ven fra Sri Lanka foreslog at tage det største af mine kameraer. Det fik han lov til, for vi havde jo allerede holdt i hånd flere gange, og han havde jo også tidligere båret det over den "store farefulde flod". Det var nu rart at komme af med det, det hjalp – jeg kom bedre frem. Men der var dog plads til forbedring. Helle foreslog, at jeg lagde det andet kamera i rygsækken, og kun et "svagt" begavet og hårdt kæmpende (gammelt og ben-svækket) menneske som mig, var på grund af hast og mas, ikke selv nået frem til den tanke. Kameraet blev pakket væk, og det var også ganske rart. MEEEN der var stadig plads til forbedring, for det her venstre ben var ikke så hurtigt til at bøje helt ned, så rygsækken kunne komme under de lavt siddende grene, og så var det også "lidt" langsomt til at rette helt op, når de mange lavt hængende grene var passeret. **Så skete det - Så indtraf turens største psykologiske nedtur**, endnu større end at blive holdt i hånd langs klippekant og over den grumme flod. Helle foreslog, at tage min rygsæk !!!!!!!!!!!!! Jeg sagde dog hurtigt ja tak, for den nu mere velkendte stemme indeni, sagde lynhurtigt – *hun bærer også på de tunge ting, når hun går med Uri*, som er en meget høj (og tilsyneladende ☺) stærk mand. Jeg fløj nu afsted – uden kamera og linser – og uden rygsæk. Pludselig var jeg oppe, jeg stod ved de spøjse højbenede boliger, og ganske rimeligt – min lå ikke langt væk.

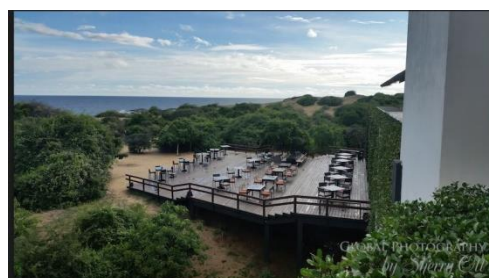
Jeg kom hjem, **jeg** trådte ikke forkert, **jeg** overlevede at tage imod hjælp fra ”fremmede” for nok første gang i mit liv – og min psyke – ÅÅÅ jeg tror, at den trods alt, er ok ☺ for det er jo mit venstre ben, der er den skyldige og det svage led ☺ ikke mig ☺

Som sagt – regnskoven gav ikke mange dyr i kassen, men den gav så afgjort meget andet ☺

Fra regnskoven Sinharaja skulle vi videre til turens hovedmål ”Yala Nationalpark”. Yala er et kæmpe område, med mange spændende landskaber. Vi skulle nu på jagt efter den sjældne leopard og den endnu sjældnere læbebjørn. Yala er kendt for sine dagaktive leoparder, så changere for at møde dem her, er større en de fleste andre steder i verden.

Vi havde 7 spændende Game Drive foran os, og var oppe kl. 4.45 hver morgen. Kom hjem igen mellem kl. 10.00 - 10.30, hvor vi spiste morgenmad. Holdt pause (dvs. vi tog bar og ordnede kameraudstyr) til kl. 13.30 hvor Helle og Uri holdt fotoundervisning, og så kørte vi ud igen kl. 14.30 til kl. 18.00. Kl. 19.30 mødtes holdet før middagen til en drink, og kl. 22.00 eller 22.30 var det for mit vedkommende tid til redigering af dagens billeder og indslumring i det luksuøse 5 stjerners værelse. *”Gummibenene” var stadig i gang, men det er jo en del af deres historie.*

At køre Game Drive er utrolig spændende, man lister langsomt frem i landskabet med safarijeepen, og det er usigelig spændende, at se og opleve det nye senarie, der er rundt om hvert eneste hjørne, og sving vejen slår.

Vi så et dyrerigt, smukt og meget varieret område. Desværre blev det ikke til meget med landskabsfotos, men det er jo ikke hver gang man får alt.

Det lykkedes at få billeder af leopard og læbebjørn samt af mange andre af Nationalparkens beboere – nogle rimelig gode endda.

Jeg fik eks.vis billeder af flere forskellige typer af isfugl. Netop isfugl har været på min ønskeseddel i årevis – tænk at jeg skulle helt til Sri Lanka for at få dem. De lever her på Sjælland og ganske nær Albertslund. Men sådan er det ofte – *ting tager den tid ting tager* – og det nås ikke altid af den lige vej ☺

Også den smukke Ellekrage fik jeg i kassen, samt gode billeder af flere forskellige rovfugle, desmerdyr, sjakal samt ikke mindst et nyt coverbillede til min Facebook side. Nogle gode og spændende Game Drives i rigtig godt selskab. Billederne kan om kort tid ses på min hjemmeside ”www.allan-kierulff.dk”, samt delvis her på Facebook.

Men alt godt har jo som bekendt sin ende, vi skulle efterhånden videre til havnebyen Mirissa. Men før vi nåede den, skulle vi besøge Udawalawe Nationalpark, hvor store flokke af vilde elefanter opholdt sig. Store flokke på op til flere hundrede elefanter er ikke en sjældenhed i ”parken”.

Vi skulle ha' endnu et game drive, med vægten lagt på at finde de store flokke af disse prægtige vilde elefanter. Vi kørte på kryds og tværs, mødte elefanter og fugle, men ingen af de store elefantflokke. Da det havde regnet i tre uger lige før vores ankomst, var der vand at få for dyrene overalt, og græs og buske var grønne og frodige, hvilket betød, at elefantflokkene ikke i samme grad kom til deres vanlige drikke og badesteder. Vor største flok bestod af ti individer, som dog er et imponerende syn. Iblandt dem var individ nr. 11, en ganske nyfødt størrelse. Det var rigtig sjovt at se, en så lille elefant sjokke afsted sammen med sin moder iblandt de ti store.

Jeg bemærkede, at Sri Lankas elefanter på det nærmeste var uden det for elefanter mest karakteristiske – stødtænder. Han elefanterne havde i bedste fald kun ganske små stumper stikkende ud af mundvigene.

Grunden til det er faktisk ret så uhyggelig: *Krybskytter udrydder elefanterne med de største stødtænder, så nu bliver flere og flere elefanter født uden evnen til at få stødtænder. Det er ikke en joke, men ganske rigtigt. Det er især i Asien at problemet er udbredt og meget synligt, men også i Afrika kan ændringen ses. Genmassen ændrer sig, så han elefanter nu fødes uden stødtænder, fordi kun hanner med små eller ingen, når den forplantningsdygtige alder. På netop Sri Lanka mangler hele 90% af han elefanterne nu deres stødtænder. Det magiske og flotte syn af en stor hanelefant med strittende hale og snabel, rejste ører og de store markante stødtænder, kan snart kun ses på fortidens billeder. En trist og ulykkelig udvikling.*

Efter vort Game Drive efter "elefanter uden tænder" nåede vi frem til Mirissa, hvor den skulle stå på hval-safari efter pukkel- og blåhval.

Sri Lanka er et af de sikreste steder at se blåhval, fordi der pga. ganske specielle geografiske forhold, skulle være en lille fast bestand.

Der var dagen før konstatere mindst ét stk. af arten i området, så stor var vores spænding, skulle vi se verdens største nulevende pattedyr forsvinde i dybet, med den karakteristiske og store halefinde langsomt forsvinde ned under havets overflade. Et syn enhver fotograf ønsker at forevige, og have i sin billedsamling.

Vi stævnede derud af, vi så springende delfiner, og pludselig kom meddelelsen – hvaler forude. Skipper og besætning var særdeles ophidset, og meddelte os rørstrømskt, at det ikke var blåhval, men verdens største rovdyr, the Killer Whale eller spækhuggeren (som vi kalder den), der befandt sig tæt på. Skipper fortalte os ophidset og entusiastisk, at der i de sidste otte måneder kun én gang tidligere, var observeret spækhuggere. Min ophidselse var nu ganske afdæmpet, for nok ville jeg godt se en spækhugger, men enhver med bare lidt kendskab til havets dyr ved, at når der er spækhuggere i et område, så flygter alle andre dyr med bare en smule forstand. Og forstand er netop hvad hvaler har. Så – åå-nej "er der spækhugger" – øv øv.

Vi så derfor ikke blå- eller pukkelhval (de kloge dyr var naturligvis hurtigt væk), men vi så mange spækhuggere og også ganske nær på.

Altså en sjælden spækhugger, men ingen kæmpehale til et godt foto. Sådan er det, ingen safari er ens, ingen garantier, ingen ved hvad der kommer, **men alle ved, at der vil blive spændende oplevelser – hver dag.**

Den sidste dag fra kl. 11.00 til middagen kl. 19.00 havde vi for os selv, til at samle os til den forestående hjemrejse kl. 21.00. Jeg tilbragte min tid med en tur langs stranden, og

efterfølgende en bog og en stor kold øl på min terrasse. Her filosoferede jeg over turen, og de ikke så få foto- og vandreture jeg har været på i de senere år, og kom forsigtigt frem til, at nu kunne det godt være, at jeg trængte til en afslappende chartertur ☺ ☺ ☺ med at se tingene fra liggestolen.

En god tur som indeholdt både spænding, overraskelser og ting der i den kommende tid kommer til at skulle bearbejdes og overvindes (☺) var slut, nu forestod kun en laaang hjemrejse. Men nye eventyr venter om hjørnet, for i slutningen af februar 2016, står der et besøg på Karen Blixens farm i Masai Mara Kenya på dagsordenen – selvfølgelig også denne gang sammen med Biolog Helle Olsen og Fotograf Uri Goldman (for hvem skulle ellers bære mit udstyr). Her skal Afrikas store savanne opleves, og et andet af mine fotoønsker ”Afrikas røde nedgående sol, med ét savanne træ og et par giraffer som silhuetter mod den røde baggrund - hentes. Pladsen over Tv’et er reserveret.

Turens lære og historiens konklusion: Jeg skal træne det ben ☺ ☺ ☺ Så det er mig, der kan bære ”damernes” tasker.

